

Вечъ става много време,

Какъ се върти съ друго племе.

Оъ упокоенъ сънъ вѣ заспала,

И въ жалостный мракъ вѣ остала.

Инди Богъ за секога промышлавъ,

За Българете тжй стредава :

Да е живъ Абдѣлъ Мецидъ Ханъ,

Нашъ царъ и кроткъ сълтанъ;

Той помысли и за нашъ родъ,

Да даде и немѸ просвѣщенъ плодъ;

Като погледна на българскы дѣчица,

Че ходатъ въ темнѣ маглицѣ,

Немѣтъ школѣ, ни църквицѣ,

Бѣдѣ да подклонѣтъ главицѣ

Авѣ заповѣда хатъ ферманъ,

За Българе-те сѣщо изданъ.

Прѣа го Богориди Стефанъ

Блистателной Порти вѣрный Банъ.

На Българе-те даде своѣ-тѣ кѣшѣ,

Дето се вечъ на задъ неврѣща,

Оъсь свои здрави дипломе

На свой родъ и племе;

Да си направатъ църквицѣ,

Привѣжиште за всакѣ главицѣ.

Какво-то и други народи

Оъсь свои църковны свободы.

Извика съ радость Главанка,

Сѣщо та была Българка: